

skulle meddele om saadanne svinske Materier, og det kan man saa udmærket godt forstaa. Dertil kommer, at de ikke ville have Ubehageligheder, og de kunne risikere Ubehageligheder. Præsten er en rig Mand, han har laant Penge ud i Gaarde og Huse, han er Formand for den frie Fattigkasse og spiller en temmelig betydelig Rolle der paa Egnen, og Smaakaarsfolk holde ikke af at komme paa tværs af ham. Saaledes viser det sig, at da Poul Emil Hansen stævner en hel Del Personer, som ikke alene til ham, men ogsaa til andre have fortalt overensstemmende om Præstens Adfærd, nægte de at kende noget som helst til det, de kunne ikke huske noget, de ville ikke vide noget — med andre Ord, de vidne i Strid med Sandheden. Der er dog alligevel en hel Del Personer, der fortæller, hvad de vide og have erfaret. Blandt dem er der for Resten Folk af forskellige Samfundsklasser derude paa Egnen; det er ikke særdeles velhavende Folk, der er ikke ret mange af dem, men der var Gaardmandsfolk, Husmandsfolk og Tjenestekarle. Og Præsten, hvem en hel Del Vidnesbyrd gaar imod, forlanger nu i 1899, at 10 Personer, som have vidnet imod ham, skulle sættes under Tiltale for falsk Edsafæggelse, for falsk Vidnesbyrd. Men en Del af de Personer, som have vidnet imod Præsten i Overensstemmelse med Sandheden, ere Folk, som høre til de ret velstillede Folk paa Egnen, og de sige til Præsten, at hvis han fører denne Sag videre, ville andre end de fortælle den fulde, nøgne Sandhed, og saa nøjes Præsten med at forlange Tiltale rejst mod nogle af de smaa blandt dem, der have vidnet imod ham. Blandt disse er der 3 Arbejdsmænd og en Haandværksmand derude i Egnen, der senere bliver Politibetjent. Mod dem rejses der paa Præstens Anmodning Anklage for falsk Ed.

Den første, som det kommer til at gaa ud over, er en Arbejdsmænd Christian Nielsen, som er flyttet her til København. Han har afgivet Forklaring i Viborg i sin Tid, og da han nu er flyttet ind til København, bliver han tilsagt til at møde for Politiet, og her skal han afgive Forklaring til en Politirapport. Han kommer senere til at afgive Forklaring til en anden Politirapport, og det er meget karakteristisk for denne Sag, at de to Opdagelsesbetjente, som afhøre ham, stille ham forskellige Spørgsmaal. Saa en Dag modtager han — for Resten længe efter denne Forklaring — Tilsigelse til at møde for Retten. Det er ved Titiden om Formid-

dagen, han skal møde, og han siger til sin Hustru, at hun vel kan vente ham hjem Kl. 1. Men han kommer ikke, hun venter forgæves paa ham. Ved Syvtiden om Aftenen kommer en Politibetjent og meddeler, at hendes Mand er arresteret. Hun sidder alene med 4 ukonfirmerede smaa Børn, Manden havde gaaet arbejdsløs i længere Tid, og Hjemmet er saa fattigt, som det vel nogen Sinde har været. Man kan forstaa den Ængstelse og Bekymring, som griber denne Kvinde og Moder, da hun erfarer, at hendes Mand er anholdt. Næste Dag begiver hun sig op til Raad- og Domhuset og anmoder Assessoren om at faa Lov til at tale med sin Mand, men det nægtes hende. Saa spørger hun, hvornaar hun kan vente sin Mand hjem, men det kan man ikke give Svar paa, men i øvrigt maa hun være glad ved ikke selv at blive arresteret. Hun kommer igen Dag efter Dag og beder om Lov til at tale med sin Mand, men det nægtes hende. I al den Tid, denne Arbejdsmænd sidder i Varetægtsarrest, nægtes det ham at tale med sin Hustru. Hun kommer ogsaa i Forhør og bliver underkastet et meget langt og inkvisitorisk Forhør. Dommeren siger hende nemlig, efter Angivelse af Præsten, for at være bestukket af Gaardejer Poul Emil Hansen. Hun spørges indgaaende, om hun ikke har faaet dit eller dat, om hun ikke har faaet sendt noget Kød, Flæsk eller Kartofler. Sæt, hun havde faaet sendt nogle Kartofler! Saa havde det været et Vidnesbyrd imod hende. Men Præsten, Forbryderen, mistænker man ikke, ham mistænker man ikke for at have bestukket nogle af Vidnerne. Ikke et eneste af de Vidner, som vidne til Fordel for ham — og det er der enkelte, der gøre —, falder det Myndighederne ind at afhøre eller belægge med Varetægtsarrest. Konen faar ikke Lov til i al den Tid, hendes Mand sidder i Varetægtsarrest, at tale med ham. Hun er svagelig, men hun vil ikke henvende sig til Fattigvæsenet om Hjælp. Hjælp af Poul Emil Hansen kan hun ikke faa, det vilde være Vidnesbyrd imod hende. Hun er ukendt i den store By, de sulte og lide Nød hver eneste Dag, og mangan Nat faa hverken hun eller de to ældste af Børnene Søvn i deres Øjne. Saa bliver det lovet hende, at nu skal hun faa sin Mand hjem Lille-Juleaften. De sidde i det fattige Hjem og vente, at nu kommer han efter det Løfte, Assessoren har givet. De vente og vente, der kommer ingen Mand, men de vente dog alligevel, om han